

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: VALFARTEN TIL MONT'ALLEGRO

Citation: Claussen, Sophus: "VALFARTEN TIL MONT'ALLEGRO", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 201. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid75258/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik :

VALFARTEN TIL MONT'ALLEGRO

Straalende oprandt Morgenen,
oprandt af Nattens Dugg og mørkblaa Skygge.
Og med Clara, en stegt Høne og en halmomflettet Fiasco
mørkblaa Vin

steg jeg ned ad de femoghalvfems
Marmortrappetrin
i mit høje Hus i Santa Margherita Ligure,
hvorfra jeg saa ud over Bjærgene og Middelhavet.

Med Clara, en Flaske Vin og en Høne,
traadte jeg ned i den gamle Bademesters Jolle,
om Morgenen før fem,
da Bølgerne endnu sov og frøs.
Clara dækkede sin Hals med et gult Silketørklæde.
Men Solen drog langsomt Tæpperne af Jorden som rødmede,
og kyssede med sin blinkende Ildmund
Alverden lige i Hjertet.

I mit høje Hus mellem Bjærgene
havde jeg udkastet Planen
om at sejle hen over Middelhavet til Rapallo
og besøge den blaaende Bjærgtop,
som jeg hver Morgen saa derborte, Genbo til mine Vinduer,
Mont'Allegro med Madonnas hellige Kilde.

Den gamle Bademester greb altsaa Aareme.
Han lignede Silén: paa Skægget
og paa de kraftig knudrede Ben.
Med Clara, Hønen og Vinen
gled vi hen over Middelhavet.

Klippekysterne, de brungule Gallerier, inddrak Dagslyset;
de fine, fine Bjerge var snart saa morgenfriske og blussende
som Signora Clara, der sidder i Baaden
vittig og yndig oplagt.

Fra Klippehøjderne saa de adelige Røverslotte
fra en hensmuldret Fortid
ned paa os med graa Glemsel,
men de smagløst-optømrede og frækt skrigende
nye Villa-Paladser
vaagnede op til Dagens Reklame og Børssvindel.
Og Fru Clara samtalede fornøjet
med den roende, gamle Bademester
– *il vecchio bagnino* –
som fortalte hende, hvad han kunde huske
om „det ny Italiens“ Tid, Kampen, Genfødselen,
Garibaldi, Cavour og Viktor Emmanuel.

„Ja, Viktor Emmanuel var den grimteste Mand i Landet,“
sagde den gamle, rolige Bademester og skar en Grimace,
„og han genfødte Riget og erobrede Italien,
men styg var han, og styg blev han alle sine Dage.“
Den gamle Bademester drog paa Aarerne.
„Kun de tyske Damer beundrede Kongen;
de sværmede – siges der – for hans mandige Styrke,
som Grimheden gjorde mere fremtrædende.“

Baadføreren tav.
I Morgenkøligheden svøbte Clara Silkeklædet
tættere om sin varme Hals,
og med sin lette Humor, fri som en ung Frue,
spurgte hun den gamle Bademester,
om Viktor Emmanuel ikke havde været
en galant Mand overfor Damerne.

„Sicuro, ch'era galante!

Galant var Kongen. Det er sikkert,"
sagde den gamle Bademester.
„Naar han gik paa Jagt i Bjærgene,
vidste alle, hvad det betød;
en Fjær i Hatten, Gamasker paa Fødderne, Bøssen paa Nakken!
Kongen kunde aldeles ikke skyde,
men han gik om i Bjærgene, bankede paa Dørene,
fortalte, at han var vejvild; og han var stolt af,
at han var Viktor Emmanuel
og turde sove i Bondehytterne om Natten."

„I Tyskland sværmede Damerne for ham,"
gentog vor Baadfører.
„Men hos de italienske Damer hjalp det ham,
at han var Konge og kunde give Anvisning paa Italiens Bank.
Paa en Jagtudflugt traf han en meget klog, ung Kone,
som strax kendte ham, men ikke turde tage mod saa
megen Ære,
før hun havde samtalt med sin Ægtefælle.
Kongen lod hende tale med Manden
og forærede ham en Titusind-Francs Vexel.
Manden skrev et Nul til
og gik hen og hævede hundrede Tusind."

Den alvidende, gamle Bademester trak paa Aarerne.
„Det var derfor, at den Lov blev indført," sagde han,
„at Anvisninger kun er gyldige,
naar Pengesummen findes angivet
baade med Tal og skrevne Ord."
Fru Clara saa paa det forbirindende Vand,
gøs en Smule, og hendes nydelige Næse krusede sig
med fin, klerikal Forslagenhed,
og hun smilte som de unge Dronninger
i deres Erfarings første Blomst:
„Han satte et Nul til, og han var ikke narret – Ægteper!
Hvad betyder et Nul, naar Kongen er naadig?"

Imidlertid oprandt Solen helt.
Vi havde sejlet næsten en Time
henover det blaa Middelhav,
mens vi samtalede om Verdenshistoriens store Mænd.
Nu løb vi ind paa Bredden ved Rapallo
nær det Hotel, hvor jeg en Gang søgte Beboelse,
men hvis Ejerinde, den unge Enke,
aldrig var kommen overens med mig.
Hun laa netop i Bølgerne foran sit Gæstgiveri
og badede sig i den meget tidlige Morgen,
og hun blev rolig liggende,
men hun stirrede efter mig og efter Fru Clara
med nysgærrige, lange Øjne
som én i sin Havindskæring forstyrret
koldblodig Krabbe.

Fru Clara vinkede Farvel til den gamle Bademester og
Middelhavet,
et foreløbigt Farvel,
thi da vi var steget en Time i Højden, med vor Flaske Vin
og vor Høne,
begyndte vi atter at skimte det store, brede Blaa.
Og atter skjultes det,
mens vi ad stejle Stier, mellem grønne Haver,
under Oliventrær, der kun gav halv Skygge,
i en Sol, der var altfor pragtfuld ved os,
endnu steg til Vejrs, steg til Vejrs.
Men Middelhavet var hemmelig fulgt efter os.
Just som vi havde naaet Halvvejen,
just som vi mærkede Duften af krydrede Bjærgurter
og segnede om i Skyggen af det første Fyrretræ,
skimtede vi det pludselig, uimodstaaeligt:
Havbugterne, vi havde besejlet,
alt det blaa Middelhav
uden Slør om sine Lemmer, i udrullet Pragt,

som havde det ligget paa Lur efter os og nu fangede os
– solophedede, skønhedsforfulgte.